

Самотата ме гласка при нея — се утешаваше наивно Иваница. Но въ дъното на сърдцето си усъщаше нѣщо, което не смѣеше да си признае.

Тази вечерь Ефросина стоя твърде дълго предъ сребърното си огледало. Устнитѣ ѝ — сочни и пълни — бѣха алени като киноварѣ. Дълги бисерни обеци отражаваха въ матовия си блѣсъкъ руменината на лицето ѝ. Облѣче тънка синя туника, везана съ каланти и зафири. Начерви клепкитѣ си. И зачака развълнувана като девица.

Князѣтъ дойде самъ. Малко смутенъ и неспокоенъ. Когато седнаха да вечерятъ, той внезапно я попита:

— Ефросина, на колко си години?

Тя го изгледа учудено.

— На двадесетъ и осемъ. Защо питашъ?

Той се усмихна.

— Днесъ навършвамъ осемнадесетъ години. Значи съмъ точно десетъ години по-младъ отъ тебе.

Ефросина скочи и се доближи до него. Наведе се и го цѣлуна по челото. Каза съ разтреперанъ гласъ:

— Бѣди живъ и здравъ — нека те пазятъ Света Богородица Влахериска, Свети Димитъръ и Света София — и почака малко.

Но Иваница не дигна рѣка къмъ нея и тя отново седна на мѣстото си. Безъ да я забележи князѣтъ, хетерата сипа въ чашата му пудра отъ змийски кожи. Единъ монахъ на предния день ѝ я бѣше продалъ за десетъ перпери.

Съ затаенъ трепетъ жената следи лицето на момъка.

— Какво ти е, Ефросина? Какво има?

— Нищо.

Отъ чародейното вино Иваница поруменява, очитѣ му блестятъ, странна умора натежава тѣлото му. Прекарва нѣколко пѣти дланъ по челото си. Сърдцето му бие глухо и неравно. Като на сънъ той става, бавно се приближава къмъ хетерата. Сякашъ бълнува.

— Ефросина... Ефросина... Обикнахъ те отъ първия день, когато те видѣхъ...

Изтрѣпнала отъ безумна радостъ, жената затваря очи и чака. Чака. Следъ това дигна клепкитѣ си учудена. Бле-